

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyň: **a) R. M., b) V. H., c) J. M.,** jako právních nástupkyň žalobce V. M., zemřelého dne X., **d) D. M.,** zastoupená JUDr. Petrem Cardou, advokátem se sídlem Pod Věží 3, Svitavy, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) VELKOSKLAD S PLASTY, s. r. o.,** se sídlem Záříčí 54, Chropyně, zastoupené JUDr. Vladimírem Papežem, advokátem se sídlem Tovačovského 3161, Kroměříž, **II) Město Chropyně,** se sídlem nám. Svobody 29, Chropyně, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2009, čj. KUZL 48282/2009, o kasační stížnosti žalobkyně d) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2011, čj. 31 A 35/2011 – 159,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně d) **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Žalobkyně a) až c) a osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 10. 2. 2009, čj. MCH 771/2009, Městský úřad v Chropyni, odbor výstavby a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), vydal rozhodnutí o umístění stavby podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a

stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a stavební povolení podle § 115 stavebního zákona pro stavbu „řadové garáže, ul. Nádražní v Chropyni“ na pozemcích p. č. 1077/2, 1080/2, 1085/17, 1085/18, 668/3, 668/1, 1093/124, 1093/49, 1067/2, 1067/14, 1067/12 a 1067/22 v katastrálním území Chropyně.

2. Původní žalobce V. M. a žalobkyně d) napadli rozhodnutí městského úřadu odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 13. 7. 2009, čj. KUŽL 48282/2009.

II.1

3. Původní žalobce a žalobkyně d) napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 8. 12. 2010, čj. 31 Ca 117/2009 – 87, zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 29. 4. 2011, čj. 8 As 12/2011 – 118, rozsudek krajského soudu, jemuž vrátil věc k dalšímu řízení (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

II.2

4. Poté krajský soud zamítl žalobu rozsudkem ze dne 14. 12. 2011, čj. 31 A 35/2011 – 159.

5. Krajský soud uvedl, že žalovaný se vypořádal s odvolacími námitkami v souladu s § 89 odst. 5 a § 114 odst. 3 stavebního zákona, podle kterých do pravomoci stavebních úřadů patří posouzení tzv. občanskoprávních námitek, tj. i námitek týkajících se budoucích imisí způsobených stavbou. Stavební úřad vycházel při posuzování námitek, o kterých nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, ze zákonných kritérií, tj. obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů a technických norem. Stavební úřad si má o takových námitkách učinit úsudek sám a rozhodnout o samotné stavbě. Žalovaný neshledal v postupu stavebního úřadu žádná pochybení.

6. Právní teorie a praxe vztahující se k § 89 odst. 5 a § 114 odst. 3 stavebního zákona rozlišila námitky veřejnoprávní (územně či stavebně technické) a občanskoprávní. O veřejnoprávních námitkách vždy rozhoduje stavební úřad. Občanskoprávní námitky lze rozdělit do dvou skupin. První skupinu tvoří námitky, které překračují pravomoc stavebního úřadu nebo spolupůsobícího orgánu státní správy (např. námitky zpochybňující vlastnické právo nebo jeho rozsah). Pravomoc stavebního úřadu zabývat se těmito námitkami je dána ze zákona, chybí tu však vůle účastníků řízení k dohodě. Pravomoc autoritativně rozhodnout o těchto námitkách náleží soudu, pokud mu účastníci podají ve lhůtě určené stavebním úřadem návrh. Neučiní-li tak, pravomoc se opět „vrací“ stavebnímu úřadu, který je oprávněn o námitkách rozhodnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, čj. 9 As 61/2007 – 52, č. 1602/2008 Sb. NSS). Druhou skupinu tvoří námitky, o kterých je povinen rozhodnout stavební úřad (např. námitky budoucích imisí, srov. rozsudek ze dne 25. 7. 2007, čj. 1 As 1/2007 - 104).

7. Krajský soud proto uzavřel, že povinnost odkázat účastníka řízení na soud a přerušit správní řízení stíhá stavební úřad pouze v případě uplatnění občanskoprávní námitek, která překračuje pravomoc stavebního úřadu a která je oprávněná, tj. měla by za

následek nemožnost uskutečnění navrhované stavby či jiného opatření. V ostatních případech stavební úřad tuto povinnost nemá a může si učinit úsudek o námitce sám.

8. Dále krajský soud připomněl, že podle judikatury Nejvyššího soudu (rozsudek ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1889/97, usnesení ze dne 20. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdon 2029/99) musí o námitce budoucích imisí rozhodnout stavební úřad, aniž by odkázal účastníky řízení na soud.

9. V posuzované věci se žalobci domáhali ochrany vlastnického práva před budoucími imisemi. Stavební úřad byl proto povinen rozhodnout o jejich námitkách. Tento úřad rovněž posoudil vlivy záměru na životní prostředí podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů. Z listinných důkazů (zejména stanovisek dotčených orgánů) vyplynulo, že záměr nedosahuje limitních hodnot. Záměr počítal s výstavbou 37 garáží a nedosáhl hodnot vymezených v bodu 10.6 přílohy č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí.

III.

10. Žalobkyně d) (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

11. Podle stěžovatelky stavební úřad musí rozhodnout o občanskoprávní námitce týkající se budoucích imisí na základě podkladů, které shromáždí, a v souladu s § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Této povinnosti správní orgány nedostály. Posuzovat je třeba všechny důsledky stavby, tj. i vliv aut parkujících v garážích. Stavební úřad však neposoudil, zda a v jaké míře záměr ohrozí vlastníky sousedních pozemků. Dostatečně nezohlednil ani zprávy o zdravotním stavu členů rodiny stěžovatelky a neopatřil si dostatek podkladů pro rozhodnutí. Opomněl provést důkaz znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, který by se vyjádřil k příčinné souvislosti mezi stavbou a jejím vlivem na zdravotní stav členů rodiny stěžovatelky. Návrh na vypracování posudku přitom byl obsažen i ve vyjádření krajské hygienické stanice ze dne 8. 1. 2009.

12. V řízení bylo třeba rovněž posoudit, zda stavba nemohla být postavena odlišně, způsobem méně obtěžujícím vlastníky sousedního pozemku.

13. Krajský soud nenapravit pochybení správních orgánů.

14. Stěžovatelka uzavřela, že se domáhá ochrany svého ústavně zaručeného vlastnického práva k pozemkům, které jsou záměrem znehodnoceny. Stěžovatelka je záměrem obtěžována nad míru přiměřenou poměrům v rozporu s § 127 odst. 1 občanského zákoníku.

IV.

15. Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že kasační stížnost je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Krajský soud totiž rozhodoval po zrušení jeho předchozího rozsudku Nejvyšším správním soudem. Stěžovatelka přitom v kasační

stížnosti nenamítla, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem kasačního soudu.

V.1

16. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti.

17. Kasační stížnost v zásadě není přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem [§ 104 odst. 3 písm. a) věta před středníkem s. ř. s.]. Základním smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat týmiž případy věcí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

18. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obsahuje i výjimku z uvedeného pravidla. Kasační stížnost je přípustná, je-li namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku.

19. Nepřípustnost kasační stížnosti se tedy týká především otázek, které Nejvyšší správní soud v téže věci závazně posoudil, resp. mohl posoudit (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009 – 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Toto omezení je odrazem závaznosti právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby revidoval svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci (srov. také usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

20. Podá-li kasační stížnost v téže věci druhý účastník řízení, § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je aplikovatelný (tzn., že kasační stížnost je nepřipustná) za situace, kdy tento účastník brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (viz např. rozsudky ze dne 25. 5. 2011, čj. 6 As 1/2011 – 139, či ze dne 22. 9. 2011, čj. 6 Ads 14/2011 – 241).

21. Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky z aplikovatelnosti tohoto ustanovení. Zpravidla jej nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká krajskému soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti by v tomto případě znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (viz usnesení rozšířeného senátu čj. 1 As 79/2009 – 165). I v těchto případech se však námitky opakované kasační stížnosti musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu Nejvyššího správního soudu, anebo musí směřovat k právní otázce, která v první kasační stížnosti nebyla řešena a kvůli vadnému procesnímu postupu nebo vadě obsahu rozhodnutí krajského soudu řešena být nemohla.

22. Opakovaná kasační stížnost je obvykle rovněž přípustná, pokud krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, byť nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným obecně a *obiter dictum* ve zrušujícím rozsudku (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2009, čj. 8 As 25/2009 – 71, srov.

také usnesení rozšířeného senátu čj. 9 Afs 59/2007 – 56). Dalším důvodem, o který se může opírat přípustnost opakované kasační stížnosti, je změna právního stavu změnou či zrušením rozhodného právního předpisu, pokud v dané věci nelze aplikovat předpis původní; podobně může jít i o vyslovení protiústavnosti předpisu Ústavním soudem (viz usnesení rozšířeného senátu čj. 9 Afs 59/2007 - 56).

23. Za nepřípustnou nelze považovat ani opakovanou kasační stížnost, je-li jejím argumentačním základem podstatná změna judikatury na takové úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém rozhodnutí – například pokud by o rozhodné právní otázce uvážil jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva nebo Evropský soudní dvůr (srov. usnesení rozšířeného senátu čj. 9 Afs 59/2007 – 56).

24. Přípustnost opětovné kasační stížnosti (včetně stížnosti podané jiným stěžovatelem, resp. druhým účastníkem řízení) je typicky omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud dosud v téže věci neřešil, protože to nebylo třeba či to ani nebylo možné.

25. V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud zrušil k první kasační stížnosti rozsudek krajského soudu čj. 31 Ca 117/2009 – 87 z důvodu procesního pochybení – krajský soud totiž při posuzování žalobních námitek nesprávně vycházel ze zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), přestože ve věci měl být aplikován nový stavební zákon, tj. zákon č. 183/2006 Sb. Námitkami vznesenými v nyní posuzované kasační stížnosti, kterou podala žalobkyně d), se tudíž zdejší soud v rozsudku čj. 8 As 12/2011 – 118, nezabýval ani zabývat nemohl. Odmítnutí kasační stížnosti by tak vedlo k odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Všechny kasační námitky byly rovněž uplatněny již v řízení před krajským soudem (*a contrario* § 104 odst. 4 s. ř. s.), který tak měl možnost se s vytýkanými vadami rozhodnutí správního orgánu řádně vypořádat. Kasační stížnost je proto přípustná v celém svém rozsahu.

V.2

26. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

27. Kasační stížnost není důvodná.

28. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že si stavební úřad pro své rozhodování neopatřil dostatečné množství podkladů.

29. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stavební úřad vycházel ze (1) závazného stanoviska Městského úřadu Kroměříž – odboru rozvoje města, který sdělil, že předmětná stavba není v rozporu s územním plánem, (2) souhrnného vyjádření Městského úřadu Kroměříž, odboru životního prostředí, který hodnotil záměr z hlediska odpadového hospodářství, ochrany přírody a krajiny, ochrany zemědělského půdního fondu a ochrany pozemků určených k plnění funkcí lesa a hospodaření v lesích, přičemž ve všech částech svého vyjádření se záměrem souhlasil, nebo k němu neměl připomínky, (3) souhlasného

stanoviska Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje, (4) souhlasu Městského úřadu Kroměříž, odboru životního prostředí, k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, (5) souhlasného stanoviska Krajské hygienické stanice Zlínského kraje jako orgánu ochrany veřejného zdraví, (6) souhlasného vyjádření Odboru výstavby a životního prostředí Městského úřadu v Chropyni jako orgánu ochrany ovzduší, a (7) souhlasu Městského úřadu Kroměříž, odboru životního prostředí, jako vodoprávního úřadu. Stavební úřad dále zohlednil územní plán města Chropyně, znalecký posudek Ing. Lysáka (s jehož návrhy se srozumitelně vypořádal na str. 11 – 12 svého rozhodnutí) a několik vyjádření k posuzovanému záměru (např. vyjádření společnosti Vodovody a kanalizace Kroměříž, a. s., společnosti Jihomoravská plynárenská, a. s. Brno, Policie ČR – Doprávního inspektorátu Kroměříž, atd.).

30. Stavební úřad si tedy opatřil závazná stanoviska všech orgánů chránících veřejné zájmy, jež by mohly být případně dotčeny stavbou, a vyšel z podkladů odpovídajících požadavku vymezenému v § 89 odst. 5 stavebního zákona. Na jejich základě si mohl učinit komplexní úsudek o povaze zamýšlené stavby a jejím vlivu na okolní prostředí, včetně bydliště stěžovatelky (srov. např. hlukovou studii, v níž byl jako jeden z imisních bodů stanoven právě dům stěžovatelky).

31. Stěžovatelka v žalobě namítla, že správní orgány nevzaly při posuzování předmětného záměru v úvahu zprávy o zdravotním stavu členů rodiny stěžovatelky a opomněly přibrat do řízení znalce, který by posoudil příčinnou souvislost mezi zdravotním stavem rodinných příslušníků stěžovatelky a zamýšlenou stavbou. Namítla rovněž to, že stavební úřad neposoudil záměr ve světle § 127 odst. 1 občanského zákoníku a nezabýval se tím, zda stavba mohla být postavena odlišným způsobem. Krajský soud se s uvedenými žalobními námitkami dostatečně nevypořádal. Toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu. Způsob vypořádání těchto námitek totiž nemohl v posledku ovlivnit posouzení věci. Krajský soud promítl do svých úvah o nedůvodnosti podané žaloby veškeré relevantní skutečnosti. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná názor Ústavního soudu, podle něhož obecné soudy nejsou povinny budovat vlastní závěry na vyvracení všech jednotlivě vznesených námitek, pokud proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. např. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/09).

32. Přestože rozsudek krajského soudu v zásadě ob stojí, Nejvyšší správní soud doplnil několik úvah k jeho odůvodnění.

33. Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že stavební úřad vzal při posuzování předmětného záměru do úvahy i předložené lékařské zprávy. Neshledal však příčinnou souvislost mezi provedením stavby a zhoršením zdravotního stavu rodinných příslušníků stěžovatelky. Zamýšlenou stavbu nepovažoval za nový zdroj prašnosti a exhalací v území, protože v předmětných garážích měla parkovat vozidla, která dosud parkovala v okolí. Stavební úřad dovodil, že záměr by neměl obtěžovat okolní prostředí ani z hlediska hlukosti. Z hlukové studie vyplynulo, že hladiny akustického tlaku z provozu garáží jsou v chráněných venkovních prostorech domu stěžovatelky prokazatelně podlimitní. Je těžko představitelné, že zamýšlená stavba by mohla zatěžovat své okolí jinými imisemi než

prachem, exhalacemi či hlukem. V úvahu připadá snad jen zhoršení výhledu z nemovitosti stěžovatelky směrem k parcele č. 1077/2 a č. 1080/2. Nic takového však stěžovatelka netvrdila. Byť tedy stavební úřad výslovně nezmínil, že záměr nebude okolní prostředí zatěžovat nad míru přiměřenou poměrům ve smyslu § 127 odst. 1 občanského zákoníku, tato skutečnost je z odůvodnění jeho rozhodnutí zřejmá (viz např. „*umístění řadových garáží nevyvolá zásadní změny ve zdejší prostorové situaci ve vztahu k okolní obytné zástavbě*“, „*správní orgán však navrhované garáže nevidí jako nové zdroje prašnosti a exhalací*“, či „*stavební úřad nevidí spojitost mezi případným nárůstem škodlivin v ovzduší a výstavbou navrhovaných garáží*“). Zdejší soud považoval uvedené odůvodnění za srozumitelné a v kontextu posuzované věci dostačující.

34. Dále Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že stavební úřad pochybil, pokud nepřibral do řízení znalce. Z § 52 správního řádu vyplývá, že správní orgán není povinen provést všechny důkazy navržené účastníky řízení. Pokud některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo (srov. např. rozsudek ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 As 29/2009 - 48). Této povinnosti stavební úřad, resp. žalovaný, dostál a svůj postup řádně vysvětlil. Uvedl, že podklady pro rozhodnutí ve věci byly dostatečné a přibrání znalce do řízení by vyvolalo zbytečné průtahy řízení a zvýšení jeho nákladů. Tomuto odůvodnění zdejší soud nemohl nic vytknout. Jak bylo uvedeno shora, stavební úřad si pro své rozhodování opatřil dostatečné množství podkladů, do úvahy vzal i žalobci předložené lékařské zprávy. Záměr však s ohledem na stávající situaci v území a předložené podklady nepovažoval za nový zdroj prašnosti, hluchnosti či exhalací v daném území. Znalecký posudek by za této situace nepřinesl bližší objasnění stavu věci a jeho vypracování by se jevilo jako nadbytečné a neúčelné.

35. K návrhu stěžovatelky, aby stavba byla postavena odlišným způsobem, tj. alespoň 3 metry od hranice pozemku stěžovatelky a s příjezdovou plochou otočenou na druhou stranu, se stavební úřad rovněž vyjádřil. Uvedl, že umístění stavby nepatrně jiným způsobem (cit. „*jestli ale auto stojí o 10m vlevo či vpravo*“) nemůže mít na situaci žádný vliv. I tomuto odůvodnění zdejší soud přisvědčil. Je nepochybné, že umístění stavby o cca 2,6 metrů dále, než bylo navrženo v projektové dokumentaci (srov. výkres Koordinační situace, č. výkresu S 104, březen 2007), by nevedlo k menšímu než stěžovatelkou tvrzenému zatěžování okolního prostředí imisemi. Obdobné lze tvrdit i ve vztahu k navrhovanému přemístění příjezdové plochy, která mohla být dle návrhu stěžovatelky situována podél parcel č. 1067/13 a č. 1067/14, nikoliv podél pozemku stěžovatelky. V tomto případě se z hlediska zájmů stěžovatelky jedná spíše o otázku estetickou. Přemístění příjezdové cesty [tj. cca o 6 metrů od pozemku stěžovatelky (srov. výkres Koordinační situace, č. výkresu S 104, březen 2007)] by opět zřejmě nevedlo k výraznějšímu snížení imisí obtěžujících stěžovatelku a její rodinu.

36. Na tomto místě zdejší soud připomíná rozsudek ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010 - 145, ve kterém vyslovil, že především ten, kdo se cítí být obtěžován, má provést opatření, která by tomuto obtěžování zabránila, pokud se nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům. Stěžovatelka tedy může nastalou situaci řešit např. zřízením živého plotu podél hranice jejího pozemku s předmětnou parcelou, na níž má být vybudována příjezdová cesta a garáže. Jakkoliv zdejší soud rozumí nesouhlasu stěžovatelky se změnou poměrů v oblasti jejího bydliště, musí připomenout, že

stěžovatelka si nemůže osobovat právo na to, aby v jejím sousedství byla vyloučena jakákoliv stavební změna.

37. Nejvyšší správní soud uzavírá, že v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal pochybení, která by vedla k jeho nezákonnosti. Nejvyšší správní soud proto se shora uvedeným odůvodněním kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

38. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Žalobkyně a) až c) a osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení [§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., v případě žalobkyň a) až c) per analogiam].

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu